

LEENA KULMALA
KALAMANDIINI

LEENA KULMALA

KALAMANDIINI

Runokertomus

Kuvitus: Laura Kaisto

Taitto: Teuvo Littunen

Copyright © Leena Kulmala 2018

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978 - 952 - 800 - 123 - 2

KALAMANDIINI

Tämä on karski ja vaarallinen tarina,
jota sinun on helppo rakastaa.
Luettuasi, kätke se ullakolle,
sinisen ja punaisen väliin,
ennen vihreää.

Siis,
kohtele sitä hyvin.
Pyyhi pölyt, lapioi multa, risut poluilta.
Kerää kävyt sankoon ja polta kuutamolla.

Vettä saa antaa joka toinen päivä.
Ei siellä vielä sada. Sadattele.
Odottele.

Muuten ei hyvä seuraa!
Ei sinusta mitään tule!

Ja auta armias jos uskot siitä sanaakaan.

Jokainen tarina kuules tikittää kuin pommi!
Kun sinä nukut, sen loppu vaanii ikkunan takana.
Ja kaikki on mennyt hukkaan.
Onko se joku naurun asia?

Niin otti runoilija ja kuoli,
ja siitä kaikki aina alkaa.
Ja mites se kuoli: pää edellä
kuin olisi puskenut kiveen.
Kauhea tapa!

Tapa!

Ja arkkoa kannettiin kirkkomaalle.
Professori Heikkilä piti hyvän puheen.
Siinä oli jotain kevyttä, lohdullista,
ja tytöillä oli kaunis itku ... mustakin.

Mutta rannalla seisoj poika,
heitteli leipiä kiveen. Tietenkin.

Niin tuli pitkä ja pimeä.
Niin tuli synkkä, sikeä.

Voitko uskoa,
enemmän kuin kukaan,
kylmetimme tyhjää jääkaapissa.
Ei mitään, ei ketään.
Ei kylläkään kellään.

Kaikki oli kuin suruna kuuluu,
päältä päin katsottuna allapäin.

Muorit kutsuivat kissat sisälle, lukitsivat ovensa.
Kainot mekot vihertyivät kammareissaan.
Aidat seivästivät viileät tuulet pihamaille.

Raitilla kulkivat vain pedot,
Sudet, Irvet, Kauhut, Kalamandiinit.
Ja Ritosen navetan alisilla nukkui
mistään tietämättä yksi renttu juovuksissaan.
Se on kyllä salaisuus, siitä ei kerrota missään.

Ja minä olen kauhea valehtelija,
niin kuin isäni ennen, vaarini mennessä.
Vaan mitäs se tähän kuuluu, kysyn vain?

Mutta rannalla seisoj poika,
heitteli leipiä kiveen.
Osuuskaupalta Lahoseen viiden leivän matka.
Lahoselta mäkeen leipä vain. Linja-autoasema, lukio,
metsänhoitoyhdistys. Pankkeja vehnästä viisi,
kolme niistä kuivumaan.

Niin tuli valkeus ja pyykit vietiin pihamaalle.
Muoreilla oli hiukset sekaisin touhottamisesta.
Kissat tappoivat räkätit, nielivät rastaat.
Vaan jättivät rauhaan käet, ne vaihdokkaat.
Kirjakaupasta sai nallekarkkeja,
apteekista salmiakkia.
Iltatuulella soi viesti. Putkiradiot värisivät.
Iholle sulki kana.

Ja kaikkialla kukkivat kukat:
Hupakot, Attentaatti,
Kehänukat ja Viulukat.

Mutta kylän taakse laitettiin
muuri ja aita ja piikkilankaa.
Sinne laitettiin kaupunkeja,
outoja maita, mielikuvia.
Ja yksi kalamandiini
sidottiin kirkon kiviaitaan.

Siinä se irvisteli,
sitä oli ilkeä katsella.

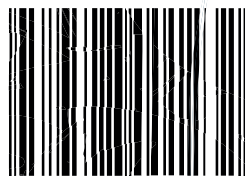
LEENA KULMALA
KALAMANDIINI

*“Jos sinä otat ystävän,
ota sellainen joka on ollut aina,
sillä se joka on aina, se vierees
jää, eikä rintaas ruttuun paina.”*

Liinea istuu pilven päällä.
Sieltä näkee sitän, tätän ja totan.
Näkee päiväkodin viisitoista,
Viikari-Akin, Pirkon ja kirkon.

Liinea avaa pullon kaljaa
ja haukkaa anjovikselta pään.

Jos voisikin kertoa Jooselle,
että kaikki on Kalamandiinin syytä ...

9 789528 001232